

Sygn. akt III C 438/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie III Wydział Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Alicja Przybylska

Protokolant: sekretarz sądowy Katarzyna Zielińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 stycznia 2022 roku w S.

sprawy z powództwa (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko ***M. T. (1) i M. T. (2)***

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanych M. T. (1) i M. T. (2) na rzecz powódki (...) Bank spółki akcyjnej z siedzibą w W. odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 12.661,55 zł (dwanaście tysięcy sześćset sześćdziesiąt jeden złotych i pięćdziesiąt pięć groszy) od dnia 22 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty;

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 4.119,30 zł (cztery tysiące sto dziewiętnaście złotych trzydzieści groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt III C 438/21

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 kwietnia 2018 roku (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W. (poprzednio (...) Bank (...) S.A.) wniosła o zasądzenie solidarnie na jej rzecz od pozwanych M. T. (1) i M. T. (2) kwoty 12.661,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, że powódka dysponuje prawidłowo wypełnionym wekslem własnym z klauzulą bez protestu, wystawionym przez pozwaną M. T. (1). Weksel został poręczony przez M. T. (2). Powódka nabyła wszystkie prawa z przedmiotowego weksla przez indos od Banku (...) w W.. Do dnia wniesienia powództwa weksel nie został wykupiony, czyniąc żądanie pozwu w pełni uzasadnionym. Strona powodowa wniosła o przeprowadzenie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy prowadzonej pod sygnaturą akt III C 1037/17. Z uwagi na brak ustalenia miejsca zamieszkania pozwanych, powódka wniosła o ustanowienie kuratora dla ich reprezentowania w toku postępowania.

Ustanowiony zarządzeniem z dnia 24 maja 2019 roku kurator pozwanych złożył odpowiedź na pozew, w której wniósł o oddalenie powództwa oraz o przyznanie wynagrodzenia według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał na argumentację, która winna skutkować oddaleniem powództwa. W odniesieniu do żądanych pozwem odsetek wskazał na treść art. 38 ustawy Prawo wekslowe i podniósł, że strona powodowa nie wykazała, aby przedstawiła weksel do zapłaty w terminie płatności weksla, a zatem nie ma prawa do żądania zapłaty odsetek za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2015 roku (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2002 roku, sygn.

akt I CKN 738/00). Podkreślił, że doręczenie odpisu pozwu wraz z odpisem weksla kuratorowi nie może być uznane za skuteczne przedstawienie weksla do zapłaty, kurator uprawniony jest jedynie do podejmowania czynności o charakterze procesowym.

Wyrokiem z dnia 19 października 2020 roku, wydanym pod ówczesną sygnaturą akt III C 1891/18 Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie zasądził solidarnie od pozwanych M. T. (1) i M. T. (2) na rzecz powódki (...) Bank spółki akcyjnej w W. 12.661,55 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie (tj. co do odsetek), a także zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 5.691 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Powódka wniosła apelację od w/w wyroku, zaskarżając go w części, tj. w zakresie punktu II. Wyrokowi zarzucono naruszenie art. 233 § 1 zdanie 1 k.p.c., poprzez dowolne ustalenie, że weksla nie przedstawiono do wykupu pozwanym, podczas gdy:

- z całokształtu okoliczności w sprawie wynika, że pozwani intencjonalnie dokonali wymeldowania spod adresów wskazanych w deklaracji wekslowej, co czyniłoby wysłanie wezwań do wykupu próbą doręczenia bez realnej możliwości zapoznania się przez pozwanych, zaś okoliczność ta leżała wyłącznie po stronie pozwanych, a zatem strona powodowa nie powinna ponosić negatywnych konsekwencji peyoratywnie nacechowanego działania pozwanych,

- odsetki winny zostać naliczone od momentu złożenia pozwu, bowiem w toku postępowania doszło do skutecznego doręczenia odpisu pozwu z załącznikami, którym był m.in. weksel, a zatem pozwani uzyskali realną możliwość zapoznania się z jego treścią i obowiązkiem zapłaty,

- najpóźniej z momentem doręczenia kuratorowi procesowemu pozwanych odpisu pozwu z załącznikami doszło do zapoznania się z treścią pozwu i weksla, zaś kurator procesowy, który reprezentuje interesy pozwanych w toku postępowania, obiektywnie zapoznał się z treścią weksla, co potwierdza jednocześnie treść odpowiedzi na pozew, a zatem doszło w toku postępowania do skutecznego dokonania czynności technicznej zapoznania się z wekslem przez przedstawiciela procesowego pozwanych (przedstawienie weksla nie jest czynnością prawną ani oświadczeniem woli, więc wyłącznie uprawnienia procesowe wystarczą, aby uznać przyjęcie do wiadomości przez pozwanych informacji o treści weksla).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono także naruszenie:

- art. 38 Prawa wekslowego poprzez jego błędną wykładnię i wywiedzenie negatywnych konsekwencji w zakresie naliczenia odsetek od sumy wekslowej w sytuacji, w której pozwani i tak realnie nie otrzymaliby informacji o przedstawieniu weksla, zaś sytuacja taka wynika wyłącznie z okoliczności leżących po stronie pozwanych działających intencjonalnie,

- art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie i oddalenie powództwa w zakresie odsetek od sumy wekslowej w sytuacji, w której nie było obiektywnej możliwości, aby pozwani realnie przyjęli do wiadomości informację o uzupełnieniu weksla i obowiązku zapłaty, która to sytuacja wynika z intencjonalnego i jednoznacznie negatywnie ocenianego zachowania samych pozwanych, a zatem zasady sprawiedliwości stoją w sprzeczności do obciążenia negatywnymi konsekwencjami strony powodowej.

Powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II. poprzez jego uchylenie i zasądzenie w punkcie I. wyroku solidarnie od pozwanych na rzecz powódki odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 14 maja 2015 roku do dnia zapłaty od kwoty 12.661,55 zł, a także o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji wskazano, że pozwani w sposób jednoznacznie sprzeczny z zasadami lojalności kontraktowej podjęli czynności faktyczne zmierzające do utrudnienia dochodzenia należności przez wierzycieli, poprzez wymeldowanie się i zaniechanie prawnego obowiązku zameldowania, co potwierdza całokształt okoliczności w sprawie, poprzednio prowadzone postępowanie pod sygn. akt III C 1037/17 oraz obecne, w którym konieczne było

pozyskiwanie danych z MSWiA (...) i ustanowienie kuratora procesowego. Z tego wynika, że korespondencja, która wysłana została do pozwanych, nie miała jakichkolwiek szans i nie można było zasadnie oczekiwać, że pozwani w sposób realny uzyskają możliwość zapoznania się z powyższymi informacjami, tj. o wypełnieniu weksla i obowiązku zapłaty. Okoliczność powyższa została wywołana intencjonalnie przez samych pozwanych.

Od momentu skutecznego złożenia pozwu, kiedy to doszło do skutecznego doręczenia odpisu pozwu pozwany, roszczenie odsetkowe winno zostać uwzględnione. Najpóźniejszym momentem, w którym w toku procesu pozwani zapoznali się z treścią pozwu i załączników, a więc i weksla było doręczenie odpisu pozwu kuratorowi procesowemu, który jest uprawniony i zobowiązany do podejmowania wszystkich czynności procesowych, a w szczególności do odbioru odpisu pozwu z załącznikami. Co najmniej z tym momentem doszło do realizacji przedstawienia weksla do zapłaty, która to czynność nie może być kwalifikowana jako oświadczenie woli.

W odpowiedzi na apelację kurator pozwanych wniósł o oddalenie apelacji i przyznanie kuratorowi wynagrodzenia według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma wskazał, że podniesione przez powódkę zarzuty nie zasługują na uwzględnienie. Nieprzedstawienie weksla do zapłaty jego wystawcy rodzi co do odsetek tylko ten skutek, że wierzyciel wystawcy, będący posiadaczem weksla, może ich dochodzić nie od dnia przedstawienia weksla do zapłaty, którego nie było, ale od dnia, w którym wystawca weksla mógł dokonać oględzin tego dokumentu i stwierdzić czy istnieje jego zobowiązanie wekslowe. Strona powodowa przyznała, że nie przedstawiła pozwany weksla do zapłaty, podnosząc że skierowanie informacji o wypełnieniu weksla i wezwania do zapłaty na adres wskazany w deklaracji wekslowej byłoby nieskuteczne, gdyż pozwani wymeldowali się spod tego adresu. Strona powodowa nie wykazała aby w terminie wynikającym z art. 38 Prawa wekslowego skierowała do pozwanych jakąkolwiek korespondencję zmierzającą do spełnienia obowiązku przedstawienia weksla do wykupu i aby korespondencja ta została zwrócona z adnotacją wskazującą, że adresat nie zamieszkuje pod wskazanym adresem. Nie wykazała także aby w tym terminie miała wiedzę o fakcie niezamieszkiwania pozwanych pod znanym jej adresem z innego źródła. Adres zameldowania nie jest natomiast równoznaczny z adresem faktycznego zamieszkiwania. Załączono do pozwu informacja z (...) MSWiA pochodzi natomiast z lutego 2018 roku. W tym stanie rzeczy skoro strona powodowa nawet nie podjęła próby wezwania do wykupu weksla pod wskazanym przez pozwanych adresem zamieszkania, nie może powoływać się na zasady współzycia społecznego. Przepis art. 5 k.c. nie może stanowić podstawy do powstania jakiegokolwiek roszczenia. W judykaturze został wyrażony pogląd, że przedstawienie weksla do zapłaty może nastąpić także w postępowaniu sądowym poprzez doręczenie odpisu pozwu wraz z odpisem załączników. Stanowisko to jednakże negowane jest w literaturze przedmiotu. Z uwagi na abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego i wynikającą stąd możliwość powstania zobowiązania wekslowego osoby nie związanej żadnym stosunkiem prawnym z pierwotnymi stronami zobowiązania wekslowego, przepisy prawa wekslowego winny być interpretowane w sposób ścisły. A zatem uznać należy, że skuteczne przedstawienie weksla do zapłaty wymaga okazania oryginału weksla, którego to obowiązku nie zastępuje doręczenie jego kopii. Kuratorowi doręczono jedynie kserokopię weksla, a w toku procesu powódka nie wносиła o okazanie kuratorowi przechowywanego w sejfie oryginału weksla. Powódka nie dokonała zatem aktu staranności, od którego uzależnione jest żądanie zapłaty odsetek za opóźnienie od dnia następnego po terminie płatności. Nadto kurator wskazał, że nawet gdyby przyjąć że doręczenie odpisu pozwu wraz z kopią weksla odpowiada warunkom przepisu art. 38 Prawa wekslowego, to za datę przedstawienia weksla nie może być uznana data wniesienia pozwu czy samego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu. Decydująca jest chwila, w której dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem. Odsetki przysługiwałyby wówczas od dnia następnego po terminie doręczenia stronie przeciwnej odpisu pozwu wraz z odpisem weksla.

Wyrokiem z dnia 24 marca 2021 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie, II Wydział Cywilny, w sprawie o sygn. akt II Ca 1381/20 uchylił zaskarżony wyrok w punkcie II., zniósł postępowanie przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie poczynszy od dnia 8 października 2020 roku i w tym zakresie przekazał sprawę temu sądowi do ponownego rozpoznania, pozostawiając Sądowi pierwszej instancji rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, że w sprawie doszło do nieważności postępowania, na podstawie art. 379 pkt 5 k.p.c. Sąd wskazał, że w dalszym toku postępowania Sąd pierwszej instancji winien doprowadzić do doręczenia pozwanym odpisu pozwu, przy uwzględnieniu unormowania art. 139[1] k.p.c. i w zależności od skuteczności tej czynności podjąć decyzję co do dalszego biegu postępowania. Rozstrzygając sprawę Sąd Rejonowy odniesie się także do okoliczności i zarzutów podniesionych w apelacji powoda.

Zarządzeniem z dnia 4 czerwca 2021 roku doręczono pozwanym odpis pozwu wraz z załącznikami i zobowiązaniem do złożenia odpowiedzi na pozew.

Oboje pozwani odebrali korespondencję z dniem 14 czerwca 2021 roku.

Pismem z dnia 9 grudnia 2021 roku pełnomocnik pozwanych wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pisma wskazano, że uchybienie terminowi przedstawienia weksla do zapłaty wywołuje ten skutek, że możliwość żądania odsetek przez posiadacza weksla występuje dopiero od dnia rzeczywistego przedstawienia weksla dłużnikowi do zapłaty w terminie płatności weksla, a zatem nie ma prawa do żądania zapłaty odsetek za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2015 roku. Powyższe stanowisko znajduje odzwierciedlenie w judykaturze. Na uwzględnienie nie zasługują argumenty powódki wskazujące na intencjonalności zmiany miejsca zamieszkania przez pozwanych, konieczność uznania momentu początkowego naliczania odsetek na dzień złożenia pozwu, czy też konieczność uznania momentu początkowego naliczania odsetek na dzień doręczenia odpisu pozwu kuratorowi. Pozwani zaprzeczyli, aby zmiana ich miejsca zamieszkania wynikała z chęci utrudnienia powódce dochodzenia należności. Powódka nie wykazała przy tym, aby pozwani nie zamieszkiwali pod adresem wpisanym w deklaracji wekslowej na moment, gdy powinno zostać do nich nadane zawiadomienie o wypełnieniu weksla. Powódka nie podjęła nawet próby doręczenia na ten adres. Pełnomocnik pozwanych podniósł, że w doktrynie przyjmuje się jednolicie, iż doręczenie odpisu pozwu o zapłatę nie ma skutku przedstawienia weksla, ponieważ nie jest połączone z okazaniem oryginału weksla. Istotną staje się tutaj możliwość dokonania oględzin oryginału weksla i stwierdzenia, czy zobowiązanie wekslowe istnieje. Dopiero od dnia przedstawienia weksla do zapłaty przyznać można wierzycielowi prawo do odsetek. Na marginesie wskazano, że brak przedstawienia weksla do zapłaty wywołuje również konsekwencje wynikające z przepisów o kosztach procesu, zgodnie z którymi pozwany, który nie dał powodu wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu, otrzyma zwrot kosztów procesu (art. 101 k.p.c.).

W toku rozprawy w dniu 17 stycznia 2022 roku pełnomocnik pozwanych wskazał, że pozwani nie będą wnosić skargi o wznowienie postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2013 roku M. T. (1) zawarła z (...) Bank spółką akcyjną z siedzibą w W. umowę o FM Kredyt ekspresowy o numerze (...) \ (...). Umowa zawarta została na okres do dnia 11 czerwca 2018 roku. W tym samym dniu doszło do zawarcia między (...) Bank S.A. w W. (jako P. Finansowym), a M. T. (1) umowy zabezpieczenia kredytu. Zabezpieczeniem należytego wykonania umowy był weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową wystawiony przez kredytobiorcę na rzecz Menadżera. M. T. (1) podpisała deklarację wekslową. M. T. (1) podpisała weksel własny in blanco, na którym podpis w charakterze poręczyciela złożył M. T. (2).

W dniu 11 czerwca 2013 roku doszło do uzupełnienia weksla na kwotę 12.661,55 zł, z terminem płatności na dzień 13 kwietnia 2015 roku. Weksel zawierał przyrzeczenie zapłaty bez protestu na zlecenie Banku (...). Jako miejsce płatności wskazano S..

W dniu 12 marca 2015 roku pełnomocnik Banku (...) w W. – W. M., złożył na wekslu następujące oświadczenie – „Dnia 12 marca 2015 roku ustępujemy bez odpowiedzialności (...) Bank (...) S.A. ale nie na jego zlecenie”.

Bezsporne, a nadto dowód:

- kopia weksła, k. 13,
- oryginał weksła, k. 23 akt sprawy o sygn. III C. 1037/17,
- pełnomocnictwo, k. 16,
- uchwały, k. 17-18,
- przesłuchanie pozwanego, k. 244.

(...) Bank (...) spółka akcyjna z siedzibą W. zmieniała nazwę na (...) Bank spółka akcyjna z siedzibą w W..

Dowód:

- odpis pełny z KRS, k. 6-12.

W 2013 roku M. T. (1) i M. T. (2) mieszkali w S. przy ul. (...). W późniejszym czasie, z uwagi na koszty utrzymania, a także z przyczyn zawodowych przeprowadzili się do G.. Pozwani nie otrzymali wezwania do wykupu weksła.

Dowód:

- przesłuchanie pozwanego, k. 244.

M. T. (1) i M. T. (2) otrzymali odpis pozwu wraz z załącznikami w dniu 14 czerwca 2021 roku.

Dowód:

- epo, k. 197.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo w zakresie przekazanym przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, II Wydział Cywilny, wyrokiem z dnia 24 marca 2021 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II Ca 1381/20 zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z art. 38 ustawy Prawo wekslowe posiadacz weksłu, płatnego w oznaczonym dniu albo w pewien czas po dacie lub po okazaniu, powinien przedstawić go do zapłaty bądź w pierwszym dniu, w którym można wymagać zapłaty, bądź w jednym z dwóch następujących dni powszednich. Przedstawienie weksłu w izbie rozrachunkowej jest równoznaczne z przedstawieniem do zapłaty. W myśl przepisów art. 30-32 Prawa wekslowego zapłatę weksłu można zabezpieczyć poręczeniem wekslowym (aval) co do całości sumy wekslowej lub co do jej części. Poręczenie może dać osoba trzecia lub nawet osoba, podpisana na wekslu (art. 30). Poręczenie umieszcza się na wekslu albo na przedłużku. Poręczenie oznacza się wyrazem "poręczam" lub innym zwrotem równoznacznym; podpisuje je poręczyciel. Sam podpis na przedniej stronie weksłu uważa się za udzielenie poręczenia, wyjąwszy gdy jest to podpis wystawcy lub trasata. Poręczenie powinno wskazywać, za kogo je dano. W braku takiej wskazówki uważa się, że poręczenia udzielono za wystawcę (art. 31). Poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył. Zobowiązanie poręczyciela jest ważne, chociażby nawet zobowiązanie, za które poręcza, było nieważne z jakiegokolwiek przyczyny z wyjątkiem wady formalnej. Poręczyciel wekslowy, który zapłacił weksel, nabywa prawa, wynikające z weksłu, przeciw osobie, za którą poręczył, i przeciw tym, którzy wobec tej osoby odpowiadają z weksłu (art. 32).

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przy czym na podstawie art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że to na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że weksel został przedstawiony do zapłaty, a

zatem iż może żądać odsetek ustawowych za opóźnienie od daty wskazanej w pozwie. Zgodnie z rozkładem ciężaru dowodu, wynikającym z przywołanych przepisów, powód jest zobowiązany do wykazania wszystkich okoliczności uzasadniających jego roszczenie tak co do zasady jak i wysokości. Pozwany zaś, który odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (vide wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 1969 r., II PR 313/69, Legalis 14124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 r., I CR 79/82, Legalis 23098). Art. 6 k.c. rozumiany być musi również w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał. (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, Legalis 161055 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r., II CSK 293/07, Legalis 162518).

W toku niniejszego postępowania strona powodowa dochodziła odsetek ustawowych za opóźnienie od dochodzonej pozwem kwoty – 12.661,55 zł od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. W uzasadnieniu żądania pozwu nie wskazała na argumentację, która odnosiłaby się do treści żądania pozwu w zakresie dochodzonych odsetek. Do pozwu załączono jako dowody: kopię weksla, informacje z (...) MSWiA, pełnomocnictwo, uchwały Rady Nadzorczej Banku (...). Ponadto złożono wnioszek o dopuszczenie dowodu z oryginału weksla oraz dokumentów znajdujących się w aktach sprawy o sygn. III C 1037/17, które uprzednio zostało zainicjowane przed tutejszym Sądem. Wśród dokumentów załączonych w aktach sprawy o sygn. III C 1037/17 znalazły się: pełnomocnictwo, uchwały Rady Nadzorczej Banku (...), a także oryginał weksla.

Jak wynika z treści art. 38 ustawy Prawo wekslowe posiadacz weksla powinien przedstawić go do zapłaty. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 marca 2001 roku (sygn. akt III CKN 322/00) przedstawienie weksla do zapłaty, przewidziane art. 38 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. – Prawo wekslowe (Dz. U. Nr 37, poz. 282), następuje także w sytuacji, gdy posiadacz weksla umożliwi trasatowi (wystawcy weksla własnego) zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności. W treści uzasadnienia w/w wyroku wskazano, że powstaje pytanie, czy dla spełnienia wymogu z art. 38 Pr. weksl. konieczne jest fizyczne okazanie weksla dłużnikowi głównemu, czy też wystarcza stworzenie temu dłużnikowi realnej możliwości zapoznania się z oryginałem weksla. Łatwo zauważyć, że przyjęcie pierwszej z tych dwóch koncepcji całkowicie uzależniłoby przedstawienie do zapłaty od woli dłużnika głównego. Nie da się przecież przymusić go do zapoznania z wekslem. Niewątpliwą intencją ustawodawcy było zapobieżenie skutkom braku współdziałania ze strony dłużnika. Dlatego w drugim zdaniu art. 38 Pr. weksl. określono, że przedstawienie weksla w izbie rozrachunkowej jest równoznaczne z przedstawieniem do zapłaty. Jednakże tej możliwości nie ma obecnie, gdyż izby rozrachunkowe nie zostały po wojnie reaktywowane. Biorąc pod uwagę, że mimo obowiązującego przepisu ustawy dopuszczającego zastępcze przedstawienie weksla do zapłaty, faktycznie nie ma takiej możliwości, wykładnia art. 38 Pr. weksl. powinna być odpowiednio mniej rygorystyczna. Przedstawienie weksla do zapłaty w rozumieniu art. 38 Pr. weksl. następuje także wówczas, gdy posiadacz weksla, po uprzednim zawiadomieniu, umożliwi trasatowi (wystawcy weksla własnego) zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności.

Z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy nie wynikało, aby powódka przed wszczęciem postępowania przedstawiła weksel do zapłaty. Okoliczności tej nie starała się wykazać także powódka, która twierdziła, że z uwagi na fakt wymeldowania pozwanych z dotychczasowego adresu byłoby to bezcelowe. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że fakt zameldowania, które ma charakter administracyjnoprawny nie jest jednoznaczny z tym czy strona faktycznie zamieszkuje pod danym adresem lub w przypadku wymeldowania, czy adres ten opuściła. Uznać zatem należało, że powódka nie dopełniła aktu staranności na własne ryzyko, nie podejmując chociażby próby doręczenia wezwania do wkupu weksla na wskazany przez pozwanych w deklaracji wekslowej adres. Żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie za okres od dnia 14 kwietnia 2015 roku uznać zatem należało za nieuzasadnione. Dopiero bowiem od chwili przedstawienia do zapłaty zobowiązany z weksla popada w zwłokę, co uzasadnia domaganie się odsetek za opóźnienie od wskazanej na wekslu kwoty. Ewentualne zaniechanie przez wierzyciela czynności wymienionej w art. 38 Prawa wekslowego (nieprzedstawienie weksla własnego do zapłaty) przed wytoczeniem powództwa nie zwalnia wystawcy weksla z obowiązku zapłaty sumy wekslowej, (orz. SN z dnia 5 sierpnia 2004 r., III CK 316/03), lecz ma skutek jedynie w zakresie oceny zasadności roszczeń ubocznych.

Zaznaczenia przy tym wymaga, że z żadnego z dowodów znajdujących się w aktach sprawy nie wynika, aby pozwani intencjonalnie wymeldowali się spod adresu przy ul. (...) w S., aby uniknąć regulowania zobowiązania na rzecz powódki. Twierdzenia strony powodowej w tym zakresie zdają się być jedynie dywagacjami nie znajdującymi wsparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Ponadto nie wydaje się to uzasadnione w świetle zasad doświadczenia życiowego. W toku niniejszego postępowania powódka dochodziła kwoty 12.661,55 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Wysokość należności pozwanych nie była zatem aż tak wygórowana, co mogłoby sugerować, iż celem uniknięcia jej płatności, racjonalnym była zmiana meldunku lub adresu miejsca zamieszkania, tym bardziej że fakt ten decyduje jedynie o płatności w zakresie terminu dochodzenia odsetek za opóźnienie. Okoliczności, które skłoniły pozwanych do zmiany miejsca zamieszkania zostały wskazane przez pozwanego w toku jego przesłuchania w charakterze strony i dowód ten zasługiwał na wiarę, a powódka nie przeprowadziła żadnego przeciwdowodu, który zdołałby podważyć wskazywane przez pozwanego okoliczności. Powyższe nie pozwalało uznać zachowania pozwanych także za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Ponadto zarzut sprzeczności z zasadami współżycia społecznego może mieć jedynie charakter obronny, a nie przesądzać o konieczności uwzględnienia powództwa. W kontekście wskazanych okoliczności nie sposób także zaaprobować twierdzenia, jakoby brak było podstaw do podjęcia próby doręczenia pod adresem, który wskazali pozwani w treści deklaracji wekslowej, tym bardziej, że pierwsze postępowanie sądowe zostało zainicjowane przez powódkę w 2017 roku, a brak meldunku lub zameldowanie pod określonym adresem nie przesądza o fakcie rzeczywistego miejsca zamieszkiwania przez stronę.

Rozważenia wymagało zatem ustalenie, czy czynności podejmowane w toku postępowania sądowego, w tym doręczenie odpis pozwu wraz z załącznikami, mogą zostać zakwalifikowane jako skuteczne wezwanie do wykupu weksla.

W doktrynie i orzecznictwie istnieje rozbieżność co do możliwości takiej kwalifikacji. Jak wskazała w komentarzu do art. 38 Prawa wekslowego (stan na dzień 20 kwietnia 2011 roku, kom. Lex) I. H. – nie jest równoznaczne z okazaniem weksla wniesienie pozwu o wydanie nakazu (tak SN w orzeczeniu z dnia 7 kwietnia 1933 r., II C R 597/33, Zb. Orz. SN 1933, poz. 210; w tym samym duchu A. Doliński, *Polskie...*, s. 240; H. Warman, *Zarzuty...*, s. 74 oraz H. Warman, *Weksel i czek w obrocie i postępowaniu sądowym*, Warszawa 1938, s. 146; odmienne stanowisko zajęła przeważająca część przedstawicieli doktryny, np. A. Glasner, A. Thaler, *Prawo...*, s. 165 i 172; J. Jastrzębski, M. Kaliński, *Prawo...*, art. 38, teza 6; T. Komosa, W. Opalski, *Prawo...*, s. 84; I. Rosenblüth, *Prawo...*, s. 428; A. Szpunar, *Komentarz...*, s. 144; S. Wróblewski, *Prawo...*, s. 183). Do zapłaty musi być bowiem przedstawiony weksel a nie jego odpis czy inny dokument, ponieważ dłużnik ma prawo żądać przy zapłacie zwrotu pokwitowanego weksla. Zatem doręczenie pozwu czy nawet nakazu zapłaty nie spełnia tego wymogu. Natomiast za przedstawienie weksla do zapłaty można uznać sytuację gdy weksel niedomicylowany okazano akceptantowi lub wystawcy weksla własnego na rozprawie (I. R., *Prawo...*, s. 428). A. S. (kom. Lex, stan na dzień 1 października 2001 roku) podniósł, że doręczenie odpisu pozwu lub nakazu zapłaty nie zastępuje przedstawienia (tak S. Wróblewski: *Prawo wekslowe i czekowe. Komentarz*, Kraków 1936, s. 183). Także prawa w stosunku do innych dłużników wekslowych nie zostają w ten sposób zachowane. Należy przyjąć, że dopiero od dnia przedstawienia do zapłaty można przyznać wierzycielowi prawo do odsetek i kosztów. Sprawa jest jednak wątpliwa (odmienne stanowisko zajęło orzeczenie SN z dnia 7 kwietnia 1933 r., Zb.U. 1934, poz. 210). Wątpliwości w tym zakresie przedstawił także T. K., który wskazał, że doręczenie akceptantowi odpisu pozwu o zapłatę albo nawet nakazu zapłaty nie jest równoznaczne z wezwaniem do zapłaty, bowiem nie jest połączone z okazaniem oryginału weksla. Przyjąć należy, że akceptant jest w zwłoce dopiero od chwili przedstawienia weksla do zapłaty. Akceptant ma prawo obejrzeć weksel celem zbadania legitymacji formalnej podawcy weksla. Odsetki od sumy wekslowej mogą być naliczane przeciwko akceptantowi dopiero od daty rzeczywistego przedstawienia weksla.

Z wyrażonymi przez w/w komentatorów wątpliwościami zmierzyło się także orzecznictwo, zarówno Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, które prezentuje w przeważającej mierze bardziej liberalną wykładnię art. 38 Prawa wekslowego.

W cytowanym już wyroku Sądu Najwyższego o sygn. akt III C 322/00, Sąd ten wskazał, że przewidziane w art. 38 Prawa wekslowego przedstawienie weksla do zapłaty, następuje w sytuacji, gdy posiadacz weksla umożliwi wystawcy zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w treści wyroku z dnia 31 marca 2006 roku, sygn. akt IV CSK 132/05 poinformowanie wystawcy weksla własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w dniu oraz miejscu jego płatności może być uznane za spełniające wymaganie określone w art. 38 pr. weksl. W takim jednak przypadku uznać należy, że przedstawienie weksla do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty. Spełnienie przewidzianego w art. 38 Prawa wekslowego wymogu przedstawienia weksla do zapłaty nie łączy się jednak z koniecznością jego fizycznego okazania „do oczu” dłużnikowi głównemu. Jak wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w treści uzasadnienia wyroku z dnia 28 kwietnia 2017 roku, sygn. akt I ACa 994/16 zgodnie z wypracowanym w judykaturze stanowiskiem, przewidziane w art. 38 prawa wekslowego przedstawienie weksla do zapłaty, następuje w sytuacji, gdy posiadacz weksla umożliwi wystawcy zapoznanie się z oryginałem weksla w miejscu jego płatności (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21 marca 2001 r., sygn. akt III CKN 322/00, opubl. OSNC 2001/11/164). Spełnienie przewidzianego w art. 38 Prawa wekslowego wymogu przedstawienia weksla do zapłaty nie łączy się jednak z koniecznością jego fizycznego okazania "do oczu" dłużnikowi głównemu. Poinformowanie wystawcy weksla własnego o możliwości zapoznania się z oryginałem weksla w dniu oraz miejscu jego płatności może być zatem uznane za spełniające wymaganie określone w art. 38 Prawa wekslowego. W takim jednak przypadku uznać należy, że przedstawienie weksla do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty (por. wyrok Sądu Najwyższego z 31 marca 2006 r., IV CSK 132/05, Lex nr 195420; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 28 sierpnia 2013 r., sygn. akt I ACa 1368/12, Lex nr 1363276).. Uprawnione jest jednak stanowisko, że przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 Prawa wekslowego może nastąpić także w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji, jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. W takim jednak przypadku uznać należy, że przedstawienie weksla do zapłaty następuje nie z chwilą wystosowania do wystawcy stosownego zawiadomienia, ale w dniu, w którym mógł on faktycznie dokonać oględzin weksla i ustalić, czy jest zobowiązany do jego zapłaty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2006 r., IV CSK 132/05, LEX nr 195420).

Jak wyjaśnił Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 17 lutego 2016 roku (sygn. akt I ACa 1211/15. Przepis art. 38 ustawy z 1936 r. – Prawo wekslowe nie pozbawia wierzyciela wekslowego możliwości domagania się zapłaty przez dłużnika odsetek ustawowych. Jednakże jedynie przy spełnieniu wymogu przedstawienia weksla, niezapłacenie sumy wekslowej powoduje opóźnienie po stronie dłużnika od dnia płatności weksla. W przeciwnym razie opóźnienie powstaje dopiero po dacie przedstawienia weksla do zapłaty. Nieprzedstawienie weksla do zapłaty przed skargą z weksla nie stwarza dla dłużnika głównego, akceptanta lub wystawcy weksla własnego prawa uchylenia się od spełnienia zobowiązania wekslowego. W uzasadnieniu wyroku z dnia z dnia 25 lutego 2015 r. (sygn. akt V ACa 622/14) Sąd Apelacyjny w Katowicach podniósł, że nieprzedstawienie weksla wystawcy nie zwalnia go z obowiązku zapłaty sumy wekslowej, lecz rodzi skutek w postaci utraty możliwości dochodzenia odsetek za okres do daty okazania (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 września 2002 r. I ACa 165/02). W konsekwencji wierzyciel wystawcy, będący posiadaczem weksla, może ich dochodzić nie od dnia przedstawienia weksla do zapłaty, którego nie było, ale od dnia, w którym wystawca weksla mógł dokonać oględzin tego dokumentu i stwierdzić czy istnieje jego zobowiązanie wekslowe (wyrok Sądu Najwyższego z 23 listopada 2004 r., I CK 224/04). Przedstawienie weksla w rozumieniu art. 38 ustawy z 1936 r. Prawo wekslowe może nastąpić w postępowaniu sądowym, gdyż złożenie w nim weksla umożliwia dłużnikowi uzyskanie takich samych informacji jak okazanie mu weksla przez jego posiadacza. Za datę przedstawienia weksla nie może być jednak uznana data wniesienia pozwu czy samego zawiadomienia dłużnika o toczącym się postępowaniu. Decydować powinna chwila, kiedy dłużnik miał faktycznie możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem (wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2010 r., V CSK 461/09).

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej rozważania i poglądy, w ocenie Sądu, podzielić należało zapatrywanie, że mimo braku uprzedniego wezwania do wykupu weksla, przedstawienie weksla do zapłaty nastąpić może także w toku prowadzonego postępowania sądowego. Przy czym daty miarodajnej dla ustalenia skutków przedstawienia

do zapłaty nie może stanowić zarówno data samego wniesienia pozwu, czy doręczenia odpisu pozwu w sprawie. Należy ocenić na tle okoliczności konkretnej sprawy kiedy dłużnik miał możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem. Zaznaczenia przy tym wymaga, że możliwość taką musi mieć dłużnik, a nie osoba która jedynie reprezentuje interesy procesowe pozwanego w toku postępowania bez jego woli i wiedzy, tj. kurator dla nieznanego z miejsca pobytu. To bowiem dłużnik wekslowy, który jest zobowiązany wekslowo, jest w stanie w oparciu o znane sobie okoliczności faktyczne dokonać miarodajnej oceny dochodzonego w oparciu o weksel roszczenia. Za powyższym przemawia charakter zobowiązania wekslowego i weksla jako papieru wartościowego. Z uwagi na abstrakcyjny charakter zobowiązania wekslowego i wynikającą stąd możliwość powstania zobowiązania wekslowego osoby nie związanej żadnym stosunkiem prawnym z pierwotnymi stronami zobowiązania wekslowego należy dokonywać interpretacji przepisów prawa wekslowego w sposób ostrożny z uwzględnieniem i wyważeniem interesów podmiotów stosunku wekslowego. W ocenie Sądu skuteczne przedstawienie weksla do zapłaty nie wymaga okazania oryginału weksla, ale musi sprowadzać się do dania dłużnikowi możliwości, aby mógł z oryginałem weksla zapoznać się. W przypadku przyjęcia odmiennego zapatrywania okazanie oryginału dokumentu mogłoby zostać uzależnione jedynie od woli dłużnika wekslowego, z drugiej strony to właśnie dłużnik wekslowy jako zobowiązany do zapłaty weksla i mający wiedzę na temat okoliczności powstania zobowiązania wekslowego musi mieć przyznaną taką możliwość. Istotne jest to, aby dłużnik miał możliwość zapoznania się z treścią weksla w celu sprawdzenia prawidłowości jego wypełnienia, autentyczności podpisu itd. Jak natomiast już uprzednio wskazano w przywołanych orzeczeniach, przedstawienie weksla do zapłaty w toku postępowania sądowego może mieć miejsce kiedy to właśnie dłużnik ma faktyczną możliwość zapoznania się ze złożonym wekslem.

W ocenie Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy pozwani uzyskali realną możliwość zapoznania się z treścią oryginału weksla po doręczeniu im odpisu pozwu z załącznikami, co nastąpiło na skutek wydania przez Sąd zarządzenia z dnia 4 czerwca 2021 roku, którym jednocześnie poinformowano pozwanych, iż sprawa niniejsza dotyczy roszczenia odsetkowego dochodzonego przez powódkę w zakresie punktu II. wyroku z dnia 19 października 2020 roku, sygn. akt III C 1891/18, uchylonego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem z dnia 24 marca 2021 roku, sygn. akt II Ca 1381/20, w części dotyczącej żądania odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 12.661,55 zł od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Odpis pozwu z załącznikami i informacją pozwani odebrali w dniu 14 czerwca 2021 roku. W ocenie Sądu rozsądnym terminem, w którym należało oczekiwać, że pozwani powinni zapoznać się z treścią dokumentów zgromadzonych w aktach i oryginałem weksla był okres 7 dni. Był to czas który umożliwiał realne podjęcie przez pozwanych czynności w sprawie, a który to okres nie naruszał uprawnień wierzyciela. W treści pozwu zostało natomiast wskazane miejsce zdeponowania weksla, który został złożony w tutejszym Sądzie, w sprawie o sygn. akt III C 1037/17. Nie można bowiem usprawiedliwiać sytuacji, że pozwani którym skutecznie doręczono odpis pozwu i załączników, tj. mając realną możliwość zapoznania się z treścią weksla, nie czynią tego w możliwie rozsądnym terminie.

Mając powyższe na uwadze Sąd, wyrokiem z dnia 31 stycznia 2022 roku, zasądził od pozwanych solidarnie na rzecz powódki odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwoty 12.661,55 zł od dnia 22 czerwca 2021 roku do dnia zapłaty, a w pozostałym zakresie powództwo w części dotyczącej żądania zasądzenia odsetek oddalił. Przy czym zgodnie z art. 32 Prawa wekslowego poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo jak ten za kogo poręczył.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Przy czym zaskarżenie choćby części orzeczenia co do istoty sprawy niweczy także rozstrzygnięcie o kosztach procesu, albowiem w przypadku zaskarżenia orzeczenia co do istoty sprawy strona zaskarża orzeczenie o kosztach procesu jednocześnie z zaskarżeniem. Sąd rozpoznający sprawę ponownie, po uchyleniu orzeczenia do ponownego rozpoznania nie orzeka natomiast podwójnie o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, a koszty te są zasądzone jeden raz.

Na koszty, które poniosła powódka w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji składały się: suma 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (na podstawie § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 634 zł tytułem opłaty od pozwu oraz 1.440 zł przyznane jako wynagrodzenie kuratora, łącznie 5.691 zł. Na koszty postępowania apelacyjnego powódki składały się kwota 235 zł, w tym 100 zł tytułem opłaty od apelacji oraz 135 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Jako, że przy ponownym rozpoznaniu sprawy przez Sąd Rejonowy, przedmiotem postępowania pozostawało jedynie roszczenie co do odsetek za opóźnienie, a w treści apelacji wskazano wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 978,93 zł, wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanych, który występował jedynie w trakcie tej części postępowania, ustalono przy uwzględnieniu tej wysokości i w związku z tym koszty jakie ponieśli pozwani na łączną kwotę 304 zł, w tym 270 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego i 34 zł tytułem opłat skarbowych od pełnomocnictwa. Całość kosztów poniesionych przez obie strony wyniosła 6.230 zł (5.691 zł + 235 zł + 304 zł).

Ustalając procent w jakim strony wygrały w niniejszym postępowaniu Sąd wziął pod uwagę dochodzoną wysokość roszczenia głównego, tj. 12.661,55 zł, a także z uwagi na to, że spór przy ponownym rozpoznaniu sprawy koncentrował na zasadności żądania odsetek ustawowych za opóźnienie wysokość żądanych odsetek. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CZ 119/11 o tym, w jakim stopniu strona wygrała lub przegrała sprawę decyduje rezultat przeprowadzonego porównania roszczeń dochodzonych z roszczeniami ostatecznie uwzględnionymi, przy czym porównania tego dokonuje się mając na względzie ostateczny wynik procesu, nie zaś rozstrzygnięcia w poszczególnych instancjach. Dla zastosowania art. 100 k.p.c. indyferentne znaczenie mają wynikające z art. 19-25 k.p.c. zasady oznaczania wartości przedmiotu sporu. Wynikający z art. 126 § 2 k.p.c. wymóg formalny wskazania w pierwszym piśmie procesowym wartości przedmiotu sporu w sprawach o roszczenia majątkowe służy jedynie ustaleniu właściwości rzeczowej sądu (art. 17 pkt 4 k.p.c.) oraz wysokości należnych opłat sądowych. Nie ma podstaw do utożsamiania "wartości przedmiotu sporu" z użytym w art. 100 k.p.c. pojęciem "uwzględnienia żądań", które nie ograniczają się wyłącznie do roszczenia głównego określonego wartością przedmiotu sporu, ale obejmuje także ocenę żądania zasądzenia odsetek. Odsetki ustawowe za opóźnienie żądane były w pozwie od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty. Obliczona w kalkulatorze odsetkowym wysokość odsetek liczonych za okres od dnia 14 kwietnia 2015 roku do dnia zamknięcia rozprawy, tj. 17 stycznia 2022 roku wynosiła – 5.822,02 zł. Procent w jakim strony wygrały lub uległy w sporze winien być wyznaczony przy uwzględnieniu także tej kwoty. Powódka żądała zapłaty kwoty 12.661,55 zł i odsetek ustawowych za opóźnienie, co łącznie dawało sumę 18.483,57 zł (12.661,55 zł + 5.922,02 zł). Odsetki zostały zasądzone za okres od dnia 22 czerwca 2021 roku. Wysokość zasądzonych odsetek na dzień zamknięcia rozprawy wynosiła 450,94 zł. Powódka wygrała w zakresie łącznej kwoty 13.112,49 zł (12.661,55 zł + 450,94 zł), tj. w 71 % (13.112,49 zł : 18.483,57 zł x 100% = 71 %), a pozwani w tym zakresie przegrali sprawę. Winni zatem ponieść 71 % ogółu kosztów procesu, tj. 4.423,30 zł (71% x 6.230 zł), a ponieśli 304 zł. Stąd w zakresie nieponiesionym są zobligowani zwrócić solidarnie na rzecz powódki sumę 4.119,30 zł (4.423,30 zł – 304 zł). Taka sama wartość kosztów podlegających zwrotowi stanowi rezultat wyliczeń w przypadku rozpatrywania od strony powódki, która uległa w 29 % (29% x 6.230 zł = 1.806,7 zł – tyle powinna ponieść powódka, a poniosła 5.926 zł, 5.926 zł – 1.806,7 zł = 4.119,3 zł). W ocenie Sąd w sprawie niniejszej brak było podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c., zgodnie z którym zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu. Po pierwsze pozwani nie uznali żądania pozwu przy pierwszej czynności procesowej. Przepis ten stanowi przy tym wyjątek od ogólnej zasady

rozkładu ciężarów kosztów procesu i to pozwany, który powołuje się na w/w normę musi wykazać, iż jej zastosowanie w realiach konkretnej sprawy jest uzasadnione. W toku postępowania strona pozwana nie wykazała takich okoliczności, ani nie twierdziła aby w całości uregulowała zadłużenie wynikające z umowy, która była podstawą wystawienia weksla.

1. .